

Ulkopolitiikkaa omin käsin

Voiko onni ja autuus Suomessa olla joskus suurempaa kuin se on tänä viikonloppuna? Lotossa on jaossa viisi miljoonaa markkaa, presidentti on Kanarian saarilla, Paavo Väyrynen Kiinassa, Eila Kännö eläkkeellä ja ulkomaanpelle Keke Suomessa. Näin harvinainen sattuma on tilastollisesti mahdoton, mutta mahdottomuushan onkin ulkopoliittikan taidetta.

Jokainen meistä tietää, mitä tekee sille viidelle miljoonalle, joka tänä iltana kohdalle sattuu.

Mutta entäpä jos sattuukin ulkopoliittikka kohdalle? Mitenkäs sitten suu pannaan? Maan koko ulkopoliittinen johto on pelaa-massa lentopalloa ja pingpongia kuka missäkin, ja meiltä muilta homman hoitaminen on kielletty. Mitä teemme, jos Grenada hyökkää Kanarialle tai Afganistan Kiinaan tai lauma watusseja Suomeen? Hyväksymmekö vai paheksummeko, ja äänestyksen jälkeen vai ei?

Onneksi ulkopoliittikan hoitaminen sujuu kadunmieheltäkin, kunhan pidetään muistissa muutamia rauhantahtoisuutemme vankkumattomat paasikivet. Ne on onneksi koottu näppärään kirjaseen nimeltä Murphyn laki.

Itse Murphyn lakihan toteaa, että jos jokin voi mennä pieleen, se menee kanssa. Mutta siitä ei tarvitse tässä yhteydessä välittää, koska peruslähtökohta on se, että Suomen ulkopoliittikka ei

voi mennä pieleen.

Sen sijaan niin sanottu Kekosen aksioma on pidettävä mielessä: "Jos joko ulkopoliittikan tai sisäpolitiittikan on mentävä pieleen, menköön sitten mieluummin sisäpolitiittikka."

Väyrysen seurannainen puolestaan täsmentää: "Koska ulkopoliittikan hoito ei voi mennä pieleen sisäpolitiittikassa mennään niin pieleen kuin mahdollista."

Normaalioloissa käyttökelpoinen on myös Kännön syndrooma: "Jos ulkoministeriö ei pääse pieleen ulkopoliittikassa, hoidetaan sitä sitten sisäministeriön ulkomaalaistoimistossa."

Oikein tiukan paikan tullen voidaan turvautua Koiviston koottuun selitykseen: "Jos jokin voi ulkopoliittikassa sittenkin mennä pieleen, on kysyttävä, mikä on pieli. Jos on alunperin tähdättykin pieleen eikä oveen, silloin mennään pieleen jos osutaan oveen, tai päinvastoin, mennään oikeaan, kun osutaan pieleen. Silloin tavoitteen suhteen pieli on ovi ja ovi itsessään pieli. Se on vähän miten sen kattoo."

Jos kaikista näistä kultaisista säännöistä huolimatta joudumme pitämään vaikka puheen YK:ssa, otettakoon avuksi Koiviston parempi sääntö: "Emmää mitenkä halua selittää, mut kyl maar se must näytti et se oli yli sivurajan."